

Nikada u dvadeset godina nisam preispitivao svoju vjeru

Nikada nisam vjerovao u to da ću jednom napustiti Rimokatoličku crkvu. Ono što je jednom običnom katoliku jedva zamislivo, bilo je još manje zamislivo meni kao svećeniku. Da mi je netko predskazao da ću jednoga dana učiniti taj korak, ne bih mu to vjerovao.

Kad mi je bilo petnaest godina stupio sam u red salezijanaca te sam nakon uobičajenog razdoblja izobrazbe zaređen za svećenika. Prvenstveno sam radio među mladim ljudima, što mi je donosilo veliku radost. No tada – nakon gotovo deset godina svećeničkog služenja – moj mi je predstojnik odredio jednu kaznenu mjeru. Morao sam otputovati u Rim i ostati ondje mjesec dana te provoditi duhovne vježbe. Temelj za tu kaznu bio je sljedeći: svome predstojniku povjerio sam da gajim izvjesne osjećaje prema jednoj mladoj ženi. Odnos s njom već sam bio prekinuo, s jedne strane zato što nisam bio siguran volim li je uisti-

nu, ali, prije svega, zato što nisam htio prekinuti zavjet kojim sam svoj život zavjetovao Bogu. Naravno, u pozadini moje odluke velikim djelom je bila ponositost i samoljublje. Naime, bilo bi mi vrlo neugodno spadati u one koji su se pokazali vjerolomnima u pogledu svojeg poziva u svećeničku službu.

Ustvari sam bio zamolio nadstojnika da me premjesti u neki drugi samostan, ali umjesto očinske moralne pouke on mi je pre-

dao pismo u kojemu je obznanio sve o mojoj kazni. Znao sam da će me ta sramota pratiti i ožigosati za ostatak života i da će se na mene odsad pa nadalje uvijek gledati s nepovjerenjem.

O životu pod crkvenom kaznom

Tijekom tih mjesec dana kazne u Rimu u meni se rodilo očajanje i ogorčenost. Ponekad mi je došlo da pobjegnem, bez obzira kamo. Drugi put bih čeznuo za svojim povratkom na posao u Napulj. Prolazio sam trenutke najdublje potištenosti. U molitvi sam vadio Gospodinu, no ni u meni ni oko mene nije bilo ni glasa. Osjećao sam se potpuno sâm, kao u nekom zatvoru, izmučen uvjerenjem da sam nepravedno osuđen.

Samostan u kojemu sam se nalazio ležao je na mjestu zvanom Monte Celio, brežuljku blizu staroga dijela grada Rima, i od njega je pucao pogled na cijeli grad i na Koloseum te sam pod sobom mogao promatrati uobičajen svakodnevni život. Gledao sam ljude gdje zajedno šecu i uživaju u druženju te se pitao čine li oni time nešto što Bog zaista ne voli. Kako bi se bio rado umiješao među njih. Silno sam želio da mogu odložiti svoju crnu opravu, tu halju koja je u meni stvarala osjećaj da sam tuđinac u svijetu. Htio sam biti normalan čovjek, kao i svi drugi.

Na posljertku sam se povjerio jednom starijem svećeniku i ispričao mu što u sebi proživljavam. On mi je savjetovao da pišem svojem predstojniku i zamolim ga da mi dopusti povratak na moje radno mjesto. Predstojnik mi je otpisao da te neugodne okolnosti moram podnijeti kao kaznu za svoje grijehе i vjerolomstvo. No dopustio mi je da tijekom dana mogu izlaziti iz samostana, što sam i činio.

Naravno, on je pod time mislio da mogu razgledavati Rim kao kakav hodočasnik, ali sam ja to činio kao turist. Nakupovao sam si šarene časopise i svjetovne knjige, no to me nije nimalo usrećilo. Osim toga sam iskoristio tu prigodu da neke druge svećenike upitam za savjet. Njihov odgovor je uvijek bio isti: svoj problem uopće nisam smio ispričati svojem predstojniku, nego šutjeti.

Moj predstojnik je postupio onako kako je to propisano u crkvenom zakoniku, premda je on te članke protumačio na najstroži mogući način. Kada sam se kasnije vratio natrag u Napulj nisam se ponovno primio svojeg posla, nego sam se povukao k roditeljima.

Ono što Rim naučava protiv se Bibliji

Tijekom mojeg boravka u Rimu neko vrijeme sam uspoređivao rimokatoličke nauke (doktrine) s Biblijom. Pritom sam utvrdio da Katolička crkva, kako bi poduprla svoje nauke, Bibliju navodi pogrešno i nepošteno.

Bilo mi je rečeno da svoje povjerenje moram pokloniti Rimokatoličkoj crkvi, jer Krista mogu naći samo putem nje. Po rimokatoličkom nauku pripadati Kristu znači podložiti se Kristovu namjesniku na Zemlji, to jest papi. No dok sam tijekom svojeg "izdržavanja kazne" čitao evanđelja, u njima nisam našao ništa o tome.

U potrazi za istinom

U Rimu sam više puta listao telefonski imenik i tražio adrese protestantskih crkava, i to premda sam tada još uvijek bio vrlo sumnjičav prema protestantima. Nadao sam se da će mi oni pružiti pomoć prigodom napuštanja moje crkve i u izgradnji novoga života. Nije mi ni palo na pamet da bi mi oni mogli pomoći i u mojoj duhovnoj borbi.

I dok sam ponovno stanovao u Napulju kod svoje obitelji, opet mi je došla misao da stupim u vezu s protestantima pa sam počeo razmišljati o tome ne bi li njihova vjera možda mogla biti ispravna. Premda sam u to doba opet smio obnašati sve svoje svećeničke dužnosti, u sedam mjeseci svega sam dvadesetak puta vodio misu; ispovijedi sam slušao još rjeđe, a propovijedati nisam ni htio.

Jedne nedjelje sam umjesto na misu otišao šetati gradom. Pritom sam naišao na jedan izlog u kojemu su bile izložene knjige o

biblijskim temama. Kraj izloga su bila ulazna vrata u jednu evanđeosku zajednicu. Iz straha da će biti napadno uđem li u svojju rimokatoličkoj svećeničkoj opravi, nisam se odvažio ući, nego sam kasnije nazvao propovjednika i u razgovoru s njim opisao mu svoj slučaj.

On me povezoao s više negdašnjih rimokatoličkih svećenika, koji su mi mnogo pomogli. No još nisam bio spreman napustiti Rimokatoličku crkvu. Ipak, svoju odluku nisam htio donijeti pod negativnim utiskom svoje kratke kazne pa sam se, stoga, ponovno prihvatio svojih dužnosti koje sam imao kao svećenik i duhovni vođa mladeži. No premda sam se svom snagom predao svojim religijskim zadaćama, postajao sam im sve neskloniji.

Izgubio sam vjeru u misu i ispovijed. U više navrata razgovarao sam sa svojim novim predstojnikom, koji je iskazivao veliku zabrinutost smatrajući da sam već skrenuo predaleko prema protestantizmu. On mi je savjetovao da se što postojanije molim Mariji, jer će mi ona pomoći da ponovno pronađem svoju vjeru.

“Moraš se nanovo roditi”

No konačno je došlo ono neizbježno: morao sam napustiti svećeničku službu. Nedugo nakon toga napustio sam Napulj i otputovao u gradić Velp u Nizozemskoj, gdje sam bio primljen u jedno poznato pribježište za bivše svećenike. U toj kući sam čitao Bibliju, molio Boga za oprostjenje i pomoć te osobno upoznao Krista. Doživio sam ono što je Isus rekao i što je nužno svakome: “Morate se nanovo roditi” (Ivanovo evanđelje 3,7). *I kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako mora biti podignut Sin čovječji, da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni. Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni* (Ivanovo evanđelje 3,14-16).

Svako rođenje povezano je s naporom i s bolovima. Dvadeset godina života u samostanu, studij rimokatoličke teologije i k tome moja tvrdoglava osobnost, sve je to otežalo moje traganje za

Bogom i moj susret s njim. No na posljertku sam se predao Gospodinu, prepustio mu se s djetinjom vjerom i, jednostavno, rekao: "Gospodine, vjerujem."

Od toga dana Gospodin me nikada nije razočarao. Moju je vjeru, kako putem radosti tako i putem trpljenja, ojačao i uistinu se iskazao kao živ i osoban Prijatelj i Spasitelj.

Renato di Lorenzo je i nakon svojeg umirovljenja bio djelatnik u službi za Gospodina Isusa Krista. Bio je propovjednik jedne evanđeoske zajednice u gradu Sondrio u Italiji.